

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 232

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΔΕΙΠΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20 Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλείους, ἔπου τέως ἦν ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 24 Ἰουλίου 1883.

ANEMOMAZΩΜΑΤΑ

Τὴν Ἑλλάδα τὴν κλασικὴν πατρίδα τῆς ἀκαθαρσίας κατέλαβεν ἕνεκα τοῦ φόβου τῆς χοῦρας παροξυσμὸς καθαρῶτητος. Οἱ πολῖται καθαρῶν τὰ ἔπλα των, οἱ ὑπάλληλοι καθαρῶν τὰ νόγια των, οἱ λωποδύται καθαρῶν τὰ θυλάκια τῶν διαβατῶν, οἱ Τραπεζίται καθαρῶν τοὺς λογαριαμοὺς των καὶ ὁ Τρικουπὴς καθαρῶν ἀπὸ τὰ ὑπουργεῖα τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ρούφου καὶ τοῦ Ράλλη.

* *

Τῆς γενικῆς ταύτης καθαρῶτητος, ὡς εἰδικώτερος περὶ τὴν βρωμολογίαν προσταταὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν κ. Λομβάρδος. Πεπροικισμένος ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ ρινὸς μεγέθους καταπλήσσοντος, θωρακισμένης ἐκ τοῦ ταμβάκου καὶ συνειθισμένης ἐκ τοῦ πολυετοῦς πολιτικοῦ σταδίου τοῦ ἰδικτήτου τῆς εἰς τὰς δυσχερεῖς ὁμάς, περιήλθε μετὰ τοῦ νομάρχου, τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Γούβαρη τὴν πόλιν καὶ ἐπεθεώρησεν αὐτὴν καὶ τὸ σφαγεῖον, τὰ κρεωπωλεῖα, τὰ ὀπωροπωλεῖα καὶ τὰ ἄλλα ἀνάγνωμα ἐκεῖνα μὲν, εἰς τὰ ὁποῖα θέλλει τὸ φανικὸν ὄξύ. Ὁ κ. ὑπουργὸς ἄκρως ἠύφρηνθη ἐκ τῆς ρομαντικῆς ταύτης περιηγήσεως καὶ τὸσον τὸν παρέφερον ὁ ἥλιος του, ὥστε, ὡς διαβεβαίωσαν αἱ μάρτυρες αὐτόπαι, ἐπέταξεν ἰδιογενῶς μισθὸν διὰ ἀγλάδια ἐνὸς ὀπωροπώλου καὶ μίαν διάν κρέας εὐωδέστατον καὶ κωπώτατον μύσχου σφαγέντος τὴν ἰδίαν πρωτὴν, παρὰ τὰς

διαμαρτυρήσεις τοῦ ἀτυχοῦς κρεωπώλου καὶ τὰς διαβεβαίωσεις τοῦ συνοδευόντος αὐτὸν ἐμπείρου ἀστυνομικοῦ ἱατροῦ. Τὴν εὐεργεσίαν ταύτην τοῦ ὑπουργοῦ οὐδέποτε θὰ ληομονήσωσιν αἱ Ἀθήναι καὶ ἂν ὁ Θεὸς τὰς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν θὰ χρυσώσωσιν ἐξ εὐγνωμοσύνης τὴν ρίνα τοῦ κ. ὑπουργοῦ.

* *

Ἐν τούτοις ἐγένετο ἡ ἐξῆς δικαία παρατήρησις. Ἀφοῦ ἡ ἀνωτέρω ἐπιτροπὴ μετέβη καὶ ἐπεθεώρησε τὸ σφαγεῖον, διατινὰ μὴ ἐπιθεωρήσῃ καὶ τὰ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἑλληνικὰ θέατρα, ὅπου καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἐπιτελεῖται ἐπὶ σκηναῖς τόση αἵματοχυσία καὶ συσσωρεύονται τόσα πτώματα;

* *

Εἰς τοιοῦτον ἔπακρον ἀφίκετο ἡ περὶ τῆς καθαρῶτητος μανία, ὥστε καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων ἀγαστάθησαν οἱ Πουριτανοὶ ἢ Καθαρισταὶ τοῦ Βελλίνη. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν ἀνελάμβανον αὐτοὶ, ἐν ἑλλείψει τῶν ἀρχῶν τὸν καθαρῶσμον τοῦ χώρου ἐκείνου τοῦ μεταξὺ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ βασιλικοῦ κήπου, ὅστις εὐρίσκειται εἰς τοιαύτην τερατώδη ἀντίθεσιν μετὰ τὰς μαγικὰς μελωδίας τῆς μουσικῆς τοῦ Βελλίνη.

* *

Τώρα ὅτε ἡ κάθαρσις εἶνε τὸ γενικὸν θέμα τῆς ἀγαστάσεως, ἡ τάξις τῶν καθαρῶτων δὲν ἔχει πλέον κακὴν ὑπόληψιν. Διὰ τοῦτο μεταξὺ αὐτῶν ἐξελέχθη καὶ τὸ προσωρινὸν τοῦ λοιμοκαθαρητοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀπὸ τῶν ἑρητάτων ἢ σωτηριᾶ τῆς πόλεως μας.

* *

Καὶ ἐμελλεῖ εἰς τὸν κ. Τρικουπὴν γὰ ἐφαρμόσῃ ἀποφαστικῶς τὸν μῦθον τοῦ ἀνθρακῆος καὶ τοῦ γραφῆος. Προκειμένου περὶ

καθάρσεως εξέλεξατο και διώσε φύλακ τὸν διάσημον και γνωστότατον εἰς τὴν πολιτείαν Χρηστικὸν τὸν Ἀράπην!

Ἴδου και ἐν ἄλλοις ἀσπὸν τῆς ἐποχῆς Μετὰ τὸν εἶδηται ὅτι ἀνέσκηψεν ἡ χολέρα εἰς τὸ λοιμοκαθαριστικὸν ἔργασιον, νὰ φοβῆσαι νὰ λάβῃς τὴν χεῖρα φίλου σου δόκι κατὰ γὰρ: ἐκ Σμύρνης.

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ πρῶτος ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργῶς κ. Ρούφος ἐπὶ τινα καιρὸν διὰ τὴν ἀναπαυθῆν ἐκ τῶν κόπων θ' ἀσχοληθῆν εἰς τὴν γεωπονίαν. Κατὰ προτίμησιν θὰ φυτεύῃ και θὰ περιποιηθῆν τὰς λεμονέας, ὧν ὁ καρπὸς ἐλαβεν ἄλλοτε ἐν Πάτραις τόσην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου τοῦ κ. Τρικουπῆ.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀκυρώθησαν και αἱ ἐκλογαὶ τῶν δημοτικῶν συμβούλων. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὴν πρώτην ἐκλογὴν παρετηρήθη ὅτι οἱ κλειστοὶ τῶν ταλαιπώρων ἐκλογέων βαρυνόμενοι πρὸ τοῦ πλῆθους τῶν καλπῶν ἐψήφισον ἄλλους κατὰ σειράν, ἐξ οὗ και ἡ μικρὰ διαφορὰ τῶν ψήφων ἰδέα τῶν ἐπιλαχόντων, κατὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν τὸ λογικὸν εἶνε... νὰ μὴ ψηφίζουσαν κανένα.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δε ἀναγράψωμεν και ἐν λησμονηθῆν ἐπισκοπῶν τῆς τελευταίας ἐκλογῆς.

Ἡ σκητὴ ἐν τῇ τμήματι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου πράγματι κατὰ τὴν ἀταξίαν ὡμοίωσε τὰ ὀνόματά του λοιμοκαθαριστικὸν ὁ ἀντιπρόσωπος ἐνὸς συμβούλου κἀθηται ἄθμος ἐπὶ τῆς κάλπης: ἡ ἡμέρα κλίνει πρὸς τὴν ὄσιν τῆς: και τὸ λευκὸν διαχώρισμα τῆς κάλπης τοῦ ὑποψηφίου μένει παρθένον ἀπὸ πάσης φιλικῆς θιαπειᾶς ὁμοχρώμου σφαιριδίου και ὁ ἀντιπρόσωπος πρὸς συμπαθητικὴν τὴν μορφήν προσερχόμενον ἐκλογέας:

— Ἐλα, καίμενε, ρίξε μου σὸ τοῦλάχιστον.
Διὰ τὴν συγκίνησιν δὲ περισσώτερον, ἐλεγειακώτατα:
— Μισὸ ἄσπρο δὲν ἔχω μέσ' ἀκόμα!

Τώρα μετὰ τὴν χολέραν ὅσοι βασανίζονται ἀπὸ λῆμιας, δε διευθύνονται μετ' αὐτῶν μετὰ πρόπο εἰς τὴν ἀστυνομίαν και δε: δε τὰς παραδίδουσαν διὰ νὰ στέλλωνται εἰς τὰ λοιμοκαθαριστικὰ ἔργα.

Μεταξὺ δύο περὶ τοῦ ἐν Φαλήρῳ θεάτρον:
— Μὰ γὰρ δὲ σ' ἀρέσει; Τὴν ἔθελες; Νά, πρωτότυπα, ἀρμενικὰ πράγματα.
— Ἐγὼ τὰ ἔθελα μᾶλλον ἀρμονικὰ!!

Ἐπισημὰ ἔλεον σημεῖα τῆς ἐπιπτώσεως τοῦ κ. Τρικουπῆ.

Ἴδου ὅρα μετὰ τὸν πρῶτον Μίχον ἀπεσπάρθη ἀπ' αὐτοῦ και αὐτὸς δὲ κ. Τριαντῆ. Καὶ εἶδεν: λέγει τὴν «Νέαν Ὀραν». Ἰπποκρίτους δε ἔλασ οἱ δυσχερεστημένοι θὰ κανονίσουσαν μετὰ τὴν τὸ ἀπολόγιόν των.

Και νὰ ἴδῃτε δε: θὰ γείνη τοῦ συρμοῦ και αἱ εἰδήσεις θὰ γείνουσαν τῆς νέας ὄρας και τὰ φαγητὰ ἐπίσης και αἱ ἔμαξάδες θὰ πληρώνονται μετὰ τὴν νέαν ὄραν.

Ἄλλ' ὁ Τρικουπῆς ἐνοεῖ νὰ μείνη μετὰ τὴν παλαιὰ ὄρα, ἐπομένως θὰ καθυστερῆ εἰς τὴν πολιτικὴν, ὅπως πάντοτε.

Φανταζόμεθα τοιοῦτους τινὰς διαλόγους:
— Τί ὄρα ἔχεις;
— Μετὰ τὴν παλαιὰ μεσημέρι, μετὰ τὴν νέαν μεσάνυχτα.

Και εἰς τὸν κλασικὸν αὐτὸν τόπον ἐπου τὰ πάντα ἀνανεοῦνται ἀπὸ τῆς πεντάρας και τῶν κυβερνήσεων μέχρι τῶν λευκῶν τριγῶν τῶν ὑποστάντων τὴν κ α ρ α ν τ ῖ ν α χωρὶς νὰ προέρχωνται ἐξ Αἰγύπτου, ὅπου και αὐτὰ τὰ νέα ἀνανεοῦνται ὡς ἀποδεικνύει ἡ περίφημος ἐπιγραφή ἐνὸς ζυθοπωλείου ἡ «Ἀνανέωσις Νέου Κόσμου» δὲν εἶνε παράδοξον νὰ ἴδωμεν και «Ἀνανέωσιν τῆς Νέας Ὀρας». Αὐτὴ θὰ εἶνε νὰ ξανακίνη Τρικουπικῆ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Ὁ ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ, οὗ ὁ θάνατος ἐπροξένησεν αἰσθησιν ἀληθῆ ἐν Ἑπτανήσῳ και ἐνταῦθα, ἦτο ἐκ τῶν προσωπικότητων ἐκείνων, αἵτινες ἐμπνέουσι θαύσιας συμπαθείας. Ὁ Πρίγκιψ Μάτερονιχ, εἶπε ποτε χαρακτηρίζων τὸν Καποδίστριαν ἄρ: συνήνωσεν ἐν ἑαυτῇ τὴν ἰταλικὴν ἀδρότητα μετὰ τῆς ἑλληνικῆς λεπτότητος. Ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος ἐφημολογετο ἐπὶ πολλῶν προσώπων τῆς ἀνωτέρας Ἴονίου κοινωνίας, ἦν αἱ ἱστορικαὶ περιστάσεις ἐδημιούργησαν κράμα ἰταλισμοῦ και ἑλληνισμοῦ ὅπως ἰδιότυπον. Ὁ Ἰουλιὸς Τυπαλδὸς ἦτο ἐκ τῶν τύπων τούτων, ἀδρῆς, κομψός, γλυκὺς τοῦς τρόπους ἀλλὰ μετέχων χαρακτήρος οὐσιωδῶς στερεοῦ και βαθέως συναίσθηνομένου ἐλα τὰ μεγάλα αἰσθήματα τοῦ κοινωνικοῦ και πολιτικοῦ ἀνδρός. Ἑλλῆν τὴν παράδοσιν, ἰταλὸς μητρίθεν και ἐν μέρει: ἐξ ἀνατροφῆς, ὁ Τυπαλδὸς ὑπερέτασε καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον δύο ἰδέας: τὴν ἑλληνισμὸν και τὴν ἰταλικὴν ἐνότηταν μετ' ἀπρόκτου πίστεως. Διέπρεψεν ὡς δίκαστής, ἀλλὰ συνήμα ὡς ποιητής, καίτοι κατὰ τὸ φαινόμενον τὰ δύο ταῦτα εἶσαν ὅπως ἀντίθετα. Ἄλλ' ἡ ἀντίθεσις δὲν ἔχει τι τὸ παράδοξον εἰς τὰς τοιαύτας λεπτοφυεῖς προσωπικότητας. Ὁ Τυπαλδὸς ἔμεινε οὕτως ὑψηλόφρονος δίκαστοῦ, ἀμα δὲ ἠδέως ποιητοῦ. Ἐπὶ τῆς δὲ ἀφήκε ἀπάνταχού ὅπου ἔζησε μνήμην ἀπὸ τῆς λεπτοῦν διὰ τῆς ἀπαραμύλλου αὐτοῦ χάριτος και εὐφυΐας τῇ ὀμίλει.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐτελέσθησαν ἐν Φαλήρῳ στρατιωτικὰ γυμνάσια χωροφυλακῆς. Οἱ γενναῖοι ἄνδρες τοῦ Βασιλικοῦ σώματος ἐξετέλεσαν πλαστὴν πολιορκίαν κατὰ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ξηροταγάρου μετὰ πυροβολισμῶν, ἐδοκίμασαν τὴν στερεότητα τῶν ἀκτινῶν τῶν ὄπλων τῶν ἐπὶ τῶν παραθύρων τοῦ οἰκίματος καὶ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ἐξωθεν αὐτοῦ κοιμημένων. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ἐξέφρασε τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ εὐαρέσκειαν ἐπὶ τούτῳ.

* *

Ἐπειδὴ δὲ ἐπίσκεψις χωροφυλάκων δὲν δύναται παρὰ τὴν ἐξῆς συνεπείας, οἱ λυποῦνται μετὰ τὸν θρίαμβον τῆς χωροφυλακῆς μετέβησαν τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ ἐξετέλεσαν γυμνάσια ἐπὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ Ξηροταγάρου ἀφ' οὗ ἀφῆρσαν 600 δραχμὰς (λέγω ἑξακοσίας) εἰς δεκάρας. Ἡ πρᾶξις εἶνε ἀληθῶς βαρυτάτη, ἀλλὰ συμφηφίζεται μετὰ τὴν ἐλαφρότητα τῶν χωροφυλάκων.

* *

Ὁ Δεκάστρος ἔχει ἀνεψιὸν, καθ' ὅλα ἀνεψιὸν τοῦ θεοῦ του. Ἴδου μία ἀπὸ τὰς εὐφύιας του:

Πρὸ τοῦ καφεinelου τῶν Ὀλυμπίων εἰς ἀκούων τὰς φωνὰς τῶν πωλητῶν «ἀραπόστρα τοῦ γαλάτου» πηγαίνειν ἀγοράσῃ.

Ὁ συνοδεύων αὐτὸν μικρὸς Δεκάστρος:

— Μὴν ἀγοράζῃς. Μπορεῖ τὸ γάλα νὰ εἶνε νοθευμένον!

* *

Χρηστον τὸν Ἀράπην, περὶ οὗ ἐγράφομεν ὅτι ἦτο φύλαξ ἐν Κανθάρῳ, τὸν εἶχαν στείλει εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον ὡς φύλακα ἐν τῷ λοιμοκαθαρητηρίῳ. Ὁ κ. Λομβάρδος θὰ ἐνόμισεν ὅτι ὡς ἐκ τοῦ χρώματος ἡ θέσις του ἦτο ὅτι ὁ Ἀράπης.

ΤΑ ΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΙΔΙΑ

Θ' ἀρχίσουν κἀλι ἢ μεγάλας φούργιαις καὶ νέαις φασαρίαις καὶ ἀντάραις γιὰτ' ἐκλογίαις θὰ ἔχωμε καινούργιαις, καὶ νέα καρδοχτύπα καὶ τρομάρις, θεέ μου, τ' εἶνε τούτα ποῦ τραθοῦμε εἰς τὸν αἶθρα ποῦτυχε νὰ ζοῦμε.

Ὁ ψῆφος μας θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ στὰ φανερά καὶ στὰ κρυφὰ ἀκόμα, καὶ θὰ ψηφίξῃ κάθε παλλικάρη μὲ ἕνα ποτηράκι εἰς τὸ στόμα. Θ' ἀνάβουν πάλιν τ' ἀμαξοτραχάματα... τοῦλάχιστον ἄς λείψουν... τὰ προγράμματα.

TARIRAM.

BIBAIA

Ἐξάιρετον προῖδον τῆς τελευταίας ἐπικρατησῆς γυμναστικῆς κινήσεως, προικωίζομένης, ἀν' ἐξακολουθήσῃ — καὶ ἐπὶ ὑγιῶν

βάσεων, εὐρὴ μέλλον ὑγείας, ζωῆς, φαιδρότητος, ἀνθρωπισμοῦ, εἶνε ἡ ἐσχάτως ἐκδοθεῖσα Γυμναστικὴ τοῦ κ. Φωκιανοῦ, κομψότατα τυπωμένη, μεθοδική, μετὰ καλὰς ξυλογραφίας ἐπεξηγητικὰς τοῦ κειμένου, ἐκ τῶν καταστημάτων Κορομηλα. Εἶνε δὲ ἀπαραίτητον νὰ ἐνθαρρυνθῇ ὁ κ. Φωκιανὸς καὶ ἄλλοι οἱ δυνάμενοι ὅπωςδὴποτε νὰ συμβάλωσιν εἰς τὴν πρόδον τοῦ ἔργου, διότι ἐφ' ἱκανὸν μᾶς ἀπεξήραναν ἤδη ἡ περὶ τοῦ πνεύματος — καὶ αὐτὴ κατὰ τὸν ρωμῆικον τρόπον — καὶ τῶν καθημερινῶν ταπεινῶν ἀναγκῶν μέριμνα.

ΝΕΩΤΑΤΑ.

Ὁ κύριος Τρικούκης σὺν Τοῦρκος ραχατεύει, διορίζεται ὁ τάδεσ καὶ παύεται ὁ δεῖνας, καὶ ὁ Χρήστος ὁ Ἀράπης ἀνταμοιῆ γυρεύει ὡς ἀγρυνος ἐπόπτης καὶ αὐτὸς τῆς καραντινας.

Χολέρα καὶ ὀστὴ Σμύρνη... Χριστὲ καὶ Παναγία! καὶ ἔδω σεισμὸς τῆ γῆ μας ἀτράνταξε μετὰ κρότον, καὶ ὁ Τοῦ-Δούκ ἀκόμη μᾶς ἀφῆσε ὑγεία, μονομανῆς φιλέλλην καὶ τοῦτος ἐκ τῶν πρώτων.

ΣΟΥΡ.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐκ τοῦ Φανού:

— Ὄνομ. ΕΓΩ. γεν. ΕΓΩ, δοτ. ΕΓΩ, κλητ. ΕΓΩ. πληθυντικός, ὄνομ. ΕΓΩ γεν. ΕΓΩ. Ὅπισθεν ἡμῶν εἰς κύριος μᾶς λέγει, λάθος ἔχετε, ἡ ὄνομ. τοῦ πληθυντικοῦ κἀμνει ΗΜΕΙΣ — Ὅχι, κύριε, ἀπατάσαι, φαίνεται νὰ μὴ γνωρίζῃς ὅτι οἱ γονεῖς μας, δταν ἀπέθανον εἰς τοὺς τάφους τῶν ἐκλείσαν μαζὺ μετὰ αὐτοὺς καὶ τὴν πληθυντικὴν χρῆσιν τοῦ ΕΓΩ, ἀφήσαντες ἐν χρῆσει μόνον τὸν ἐνικὸν ἀριθ. καὶ παντοῦ καὶ πάντοτε Ἐγώ, — Ἐγώ — Ἐγώ, — καὶ ὄλον Ἐγώ — καὶ μόνον Ἐγώ.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:

Καὶ πάλιν ἐγὼ ὁ «Φανός» ἐκ τῆς Σύρου τῶν Κυκλάδων, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ προσαγορευέσῃ Σοι, ἐλεύθερε ἑλληνικὲ λαέ! καὶ πάλιν ἐρχόμενος ἴσταμαι ἐναντί σου ἵνα εἶπω σοι τὰ συμφέροντα καὶ πάλιν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐλεύσομαι καὶ οὐδέποτε θέλω παύσαι ἐρχόμενος οὕτω.

Καὶ λοιπὸν ἀναπτρωθῆς ἤδη, ἀναβαίνω πάσας τὰς ἀκροπόλεις Σοι, καθήμενος δὲ ἀταράχως ἐπὶ μιᾶς κεκρημισμένης ἐπέλξεως καὶ τὴν χεῖρα θεῖς ἐπὶ τῆς παρεῖς μου, παρατηρῶ τὰς κινήσεις σου πάσας, ἵπου ἡ αἰσθησις τῆς δράσεως ἐπιτρέπει μοι.»

Ἐκ τῆς Καρτερίας.

« Ἀπεδίωσεν ἐν Πειραιεὶ ὁ νεαρὸς σπουδαστῆς... Ἐκφράζοντες τὰ συλλυπητήρια ἡμῶν τοῖς γονεῦσιν συνιστῶμεν αὐτοῖς φρονήσιν.